

Nové globální vzdělávání

Identita, kultura, náboženství a
překračování hranic

Identita, kultura, náboženství a překračování hranic

Pracovní list – Jakub Okruhlica – Asociace debatních klubů

Část I – Schopnost kritického a analytického myšlení – cvičení

Teze: Tato vláda by měla zavést povinné školení o diverzitě na pracovišti.

Cvičení: skupinová diskuse

Debatéři budou rozděleni do malých skupin po čtyřech (v případě nedostatečného počtu debatérů do skupin po dvou).

Polovina každé skupiny musí vymyslet co nejvíce výhod (bez argumentů) a druhá polovina musí vymyslet co nejvíce nevýhod.

Po pěti minutách trenér oznámí, že opět jako celá skupina mají vybrat 1 nejdůležitější výhodu a nevýhodu.

Poté trenér s každou skupinou zvlášť provede analýzu jejich výhod/nevýhod a hledá důvod, proč si vybrali právě tuto.

Konkrétně:

- Proč je tato výhoda/nevýhoda důležitější než jiné?
- Je to výhoda/nevýhoda pouze pro jednu skupinu (společnost jako celek/vedení/zaměstnance)? Nebo má vliv na více zúčastněných stran? Pokud ano, jak?
- Může být výhoda zároveň nevýhodou (a naopak)?
- Napadá vás nějaký jiný způsob, jak této výhody/nevýhody dosáhnout, než povinným školením o diverzitě?

Cvičení: hraní rolí

Debatéři se vžijí do role manažera a jeho podřízených, kterým školitel zadává postupné problémy na pracovišti (se zaměřením na kulturní a náboženské rozdíly) a debatéři je musí vyřešit. Školitel zadá zaměstnancům některé modelové situace a manažer je musí vyřešit.

Po vyřešení problému následuje vzájemná diskuse o tom, zda debatéři s řešením souhlasí, co udělal manažer špatně a jaká rizika řešení přináší.

Po skončení diskuse se role manažera ujme jiný debatér, trenér nastolí další problém a opět je na manažerovi, aby ho vyřešil. Konkrétní situace:

- V kolektivu se objevují nevhodné vtipy o náboženství jednoho ze zaměstnanců.
- Kolektiv je rozdělen do homogenních skupin podle etnické příslušnosti. Jednotlivci mají problém mluvit s ostatními, nevědí, o čem mluvit.
- Zaměstnanci si stěžují, že si jeden z kolegů vzal dovolenou kvůli náboženským svátkům, které většina z nich neslaví.
- Někteří zaměstnanci šikanují nového kolegu, protože neumí jazyk tak dobře jako ostatní. Někteří z týmu by se rádi kolegy zastali, ale bojí se, že se sami stanou obětí šikany.

Dlouhodobé cvičení: Oslovení firmy, která již zavedla povinné školení o diverzitě.

Debatéři jsou rozděleni do několika skupin (v závislosti na celkovém počtu debatérů).

Každá skupina se bude zabývat konkrétní firmou, která již zavedla školení o diverzitě.

V rámci spolupráce by se debatující dozvěděli, jaké je pozadí problému, jaké konkrétní kroky firma podnikla a zda splnila očekávání, případně jaké problémy přetrvávají.

Debatéři by pak analyzovali situaci, hledali chybné kroky, dobré kroky, navrhovali další řešení přetrvávajících problémů a nakonec hodnotili, jak úspěšné bylo řešení.

Nakonec ho představí ostatním debatérům. Všechny skupiny by pak hledaly, co bylo stejné, porovnaly by, zda bylo dosaženo stejných výsledků, a pokud ne, proč jich nebylo dosaženo.

Část II – Další teze na procvičování

Tato vláda věří, že zaměstnanci, kteří dobrovolně zlepšují své vědomosti o diverzitě, mají být odměněni nad svou mzdou.

V současné době jsou zaměstnanci kromě platu odměňováni dalšími benefity (příspěvky na penzijní připojištění, multisportovní karty, volno atd.). Tyto benefity jsou vázány na jejich pracovní výkon a plnění pracovních povinností. Pokud by toto bylo zavedeno, byli by těmito a dalšími výhodami (např. přednostní účast na vzdělávacích programech před ostatními) odměňováni, pokud by prokázali zlepšení nebo snahu zlepšit se v přijímání kulturních odlišností, například prostřednictvím dobrovolných e-learningových kurzů nebo jiných vzdělávacích programů.

Toto řešení by mohlo přinést vyšší vnitřní motivaci pracovat s rozmanitostí a zlepšovat se.

Tato vláda navrhuje realizaci programů peer-to-peer s cílem zlepšit povědomí o diverzitě ve firmách.

Peer-to-peer programy na různých základech vykazují dlouhodobě vyšší účinnost než tradiční vzdělávací programy (zejména mezi mladými lidmi). Zavedením tohoto P2P systému ve firmách by zaměstnanci byli více motivováni k účasti na chodu firmy, zlepšily by se interní vztahy a došlo by k integraci v kolektivu. Mezi zaměstnanci by mohlo probíhat školení P2P, kdy by se každý zajímal o téma, které je mu blízké, a vzdělával by své kolegy.

Další možností je P2P, kdy by zaměstnanci, kteří lépe rozumí kulturním rozdílům, koučovali ty zaměstnance, kteří vykazují nedostatky. Ti by se zase nebáli obrátit se na ně s problémem nebo neznalostí, protože by je jejich kolegové nemohli potrestat (na rozdíl od jejich nadřízeného).

Tento systém by mohl být méně násilnou alternativou, kterou by zaměstnanci lépe přijali.

Nové globální vzdělávání

Identita, kultura, náboženství a
překračování hranic

Identita, kultura, náboženství a překračování hranic

Případová studie – Jakub Okruhlica – Asociace debatních klubů

Téma

Tato vláda věří, že hlavní příčinou obchodování s lidmi je nedostatečná znalost kulturně a ekonomicky odlišných zemí.

Kontext

Obchodování s lidmi je celosvětový problém, který každoročně postihuje miliony lidí a podle mezinárodních organizací by se mohl týkat až 49 milionů lidí (STOP THE TRAFFIK UK.org). Často souvisí s ekonomickými a kulturními faktory, které spolu s nedostatkem znalostí a nepochopení rozdílů představují hlavní faktor přispívající k obchodování s lidmi. Protože si lidé tyto rozdíly, problémy a vše, co je způsobuje, neuvědomují, není pro ně obchodování s lidmi prioritou. Pokud se shodneme na tom, že toto je hlavní příčina, měli bychom se tímto problémem začít zabývat a zbavit se ho.

Na druhou stranu lze příčinu spatřovat i v čistě sobeckých ekonomických zájmech skupin. Druhý pohled pracuje s principem, že lidé si jsou těchto rozdílů vědomi, ale své soukromé (především ekonomické) zájmy staví nad hodnotu lidského života. Dalo by se říci, že protože existuje poptávka, existuje i nabídka. Řešením tedy nemusí být zvyšování povědomí o odlišnostech, ale snaha zaměřit se na boj s trhem v lidech.

Konkrétně o touze a možnosti koupit si někoho (za jakýmkoli účelem – často je to otrocká nebo jiná nevhodná práce).

Jaký je problém nebo rozhodnutí, které je třeba učinit?

Nejdůležitější je identifikovat základní příčinu obchodování s lidmi. Konkrétně, zda je hlavní příčinou nedostatek znalostí nebo lidská touha koupit si člověka. To zahrnuje pochopení základní povahy a hlavních příčin obchodování s lidmi, aby bylo možné informovat o účinných strategiích a zásadách v boji proti němu.

Jaká jsou břemena?

Propozice:

Zjistit souvislost mezi nedostatečnými znalostmi a obchodováním s lidmi. Ukázat, že nedostatečná informovanost celý problém banalizuje, a proto teprve až lidé pochopí souvislosti, budou mít tendenci proti němu bojovat.

Opozice:

Dokázat, že informovanost je dostatečná, ale není hlavní příčinou obchodování s lidmi. Základním problémem je, že lidé nejsou dostatečně informováni o tom, že i dnes si někdo chce koupit lidskou bytost. Musíme tedy bojovat s poptávkou, pak nabídka zmizí sama.

Jaké jsou protichůdné návrhy?

	Pomoc při veřejných změnách (PROP)	Alternativní způsoby pomoci (OPP)
Kdo?	Aktivistické organizace, školy a vlády zemí, kde jsou lidská práva dodržována.	Aktivistické organizace, školy a vlády zemí, kde jsou lidská práva dodržována.
Co?	Změnit vnímání veřejnosti, posílit zájem o samotné obchodování s lidmi a probudit ve veřejnosti touhu a ochotu se jím zabývat.	Ukázat společnosti, že poptávka existuje a přimět ji, aby ji brala jako vážnou hrozbu. A následně přimět společnost k většímu tlaku na vlády, nadnárodní organizace a mezinárodní společenství, aby zajistily, že země, které trpí obchodováním s lidmi, pro něj nebudou vytvářet podmínky.
Kdy?	K tomu může dojít kdykoli a mělo by to trvat, dokud nebude problém dostatečně vyřešen.	
Jak by to vypadalo v praxi?	Upřednostnění úsilí o porozumění kulturně a ekonomicky odlišným zemím. (Zahrnuje realizaci vzdělávacích programů, osvětových kampaní a iniciativ přeshraniční spolupráce s cílem poukázat na nedostatek znalostí.)	Zdůraznění významu řešení faktorů, jako je politická schopnost zasáhnout proti obchodování s lidmi v některých zemích (kvůli slabým právním systémům nebo korupci), a upřednostnění opatření, která se přímo zaměřují na poskytovatele služeb obchodníkům s lidmi. Metoda je podobná, a to prostřednictvím přednášek, vzdělávacích programů a osvětových kampaní.
Vyloučení extrémů	Vyhnete se postoji, že jedinou a výhradní příčinou obchodování s lidmi je neznalost kulturně a ekonomicky odlišných zemí. Můžete připustit, že není jediná, ale je	Vyvarujte se úplného odmítnutí úlohy znalostí a porozumění, například tvrzením, že není třeba se zlepšovat. Měli byste uznat, že ekonomická situace může být důvodem, ale trvejte na svém důvodu poptávky a

	nejdůležitější.	nabídky.
Reálné příklady nebo analogie	<p>Scénář, ve kterém osoba prochází noční tmou. Jeho neznalost nebezpečí neznámého terénu ho vystavuje vyššímu riziku úrazu, takže se může potýkat s nebezpečím. Kdyby věděl, jaká nebezpečí mohou nastat, připravil by se na ně a aktivně proti nim bojoval. Stejně tak ho neznalost kulturních a ekonomických rozdílů nenutí k tomu, aby s tím něco dělal. Kdyby věděl více, měl by větší důvod s tím něco dělat.</p>	<p>Klasická platná ekonomická teorie nabídky a poptávky. Když poptávka po něčem roste, způsobuje to růst nabídky. Když poptávka zcela zmizí, zmizí i nabídka. Když poptávka nemůže vzniknout, nevzniká trh.</p>

Možné argumenty

Propozice:

Tvrzení: Nedostatek znalostí o kultuře a ekonomice vede k náborovým kanálům.

Odůvodnění: Nedostatečné porozumění kulturně a ekonomicky odlišným zemím vytváří náborové kanály pro obchodníky s lidmi. Obchodníci s lidmi využívají zranitelnosti vyplývající z nedostatečných znalostí k oklamání a manipulaci potenciálních obětí. Mohou například falešně slibovat pracovní příležitosti nebo vyhlídky na sňatek v zemích s odlišnými kulturními normami a využívat tak omezené znalosti obětí k tomu, aby je chytili do pastí vykořisťování.

Příklad: Obchodníci s lidmi se často zaměřují na osoby z ekonomicky znevýhodněného prostředí nebo z regionů s omezeným přístupem ke vzdělání a informacím. Například obchodování s dětmi je vážným problémem v některých afrických zemích, které trpí nedostatkem vzdělání a chudobou obecně. Ať už se jedná o prodej dětí polovojenským organizacím nebo sexuálním otrokům.

Tvrzení: Povinnost podporovat kulturní porozumění a respekt.

Odůvodnění: Je naší morální povinností podporovat kulturní porozumění a respekt k hodnotám a právům jednotlivců z různých zemí. Nedostatek znalostí o kulturně a ekonomicky odlišných zemích nám brání v rozpoznání a respektování jejich práv, což vede k jejich možnému zneužívání. Upřednostňováním znalostí můžeme prosazovat hodnoty lidských práv, diverzity a rovnosti.

Příklad: Všeobecná deklarace lidských práv zdůrazňuje význam kulturních práv a potřebu vzájemného porozumění a respektu mezi národy. Podporou znalostí a porozumění různým kulturám můžeme přispět k naplňování těchto práv a zajistit, aby byli jednotlivci chráněni před vykořisťováním a obchodováním.

Opozice:

Tvrzení: Obchodování s lidmi je ovlivněno mnoha faktory nad rámec nedostatečných znalostí o kulturně a ekonomicky odlišných zemích.

Odůvodnění: Obchodování s lidmi je složitý fenomén, který je ovlivněn řadou socioekonomických, politických a individuálních slabostí. Je důležité si uvědomit, že k rozšíření obchodování s lidmi významně přispívají také faktory, jako je chudoba, nerovnost pohlaví, ozbrojené konflikty a slabá správa věcí veřejných. Zaměření se pouze na mezery ve znalostech opomíjí tyto základní příčiny a omezuje naše širší chápání vztahů. Pokud by se řešily problémy týkající se životní úrovně, pak by nebyl důvod ani vytvářet obchodování s lidmi jako nástroj ke zlepšení ekonomické situace.

Důkazy: Mezinárodní organizace (např. OSN) zdůrazňují roli extrémní chudoby a nedostatku pracovních příležitostí jako klíčové příčiny obchodování s lidmi.

Tvrzení: Nedostatek omezení poptávky v zemích, kde se obchoduje.

Odůvodnění: Protože v zemích, kde dochází k obchodování s lidmi, neexistují dostatečná právní opatření (a chybí sankce), umožňuje to přetrvávání a rozšiřování tržního prostředí pro obchodování s lidmi. Nedostatečné povědomí o existenci poptávky a vhodného prostředí pro ni znamená, že poptávka je udržována na vysoké úrovni. Kdyby lidé věděli, že se jedná o skutečný problém, mohli by účinněji vyvíjet tlak na omezení poptávky.

Identita, kultura, náboženství a překračování hranic

Případová studie – Jakub Okruhlica – Asociace debatních klubů

Téma

Tato vláda věří, že by se země EU měly jednotně zaměřit na kulturní začleňování uprchlíků ze zemí mimo EU.

Kontext

V posledních několika letech se EU každoročně potýká s rostoucím přílivem migrantů ze zemí mimo EU. Ačkoli je EU jednotná v přijímání uprchlíků, není tak jednotná, pokud jde o následné začlenění a řádnou integraci do společnosti. To znamená, že některé země to zvládají lépe než jiné. Tento návrh předpokládá sjednocení všech integračních postupů v celé EU.

Vše by se sjednotilo, od procesu registrace nových obyvatel v národních systémech pojištění, přes jednotné osnovy jazykových programů až po sjednocení procesu hledání zaměstnání. V rámci jednotného procesu se očekává, že integrace bude lépe řízena a že nebude existovat riziko lokalit s neregulovanou integrací.

Na druhou stranu může být individuální přístup každé země v některých ohledech výhodnější, protože každá země se může lépe přizpůsobit konkrétním bodům. Ať už se jedná o různorodost nově příchozích, na rozdíly ve vzdělávacích systémech, hledání zaměstnání nebo jiné odlišnosti v systému.

Jaký je problém nebo rozhodnutí, které je třeba učinit?

Klíčovou otázkou je, zda jednotný přístup k celému procesu integrace může zvýšit úroveň a zabránit riziku neřízené migrace. Nebo zda je rozumnější ponechat veškeré organizační kompetence na jednotlivých státech, kdy je třeba vzít v úvahu i to, zda by vůbec došlo k nějaké pozitivní změně.

Jaká jsou břemena?

Propozice:

Ukázat, proč současný systém nefunguje, jaké výhody by změna procesu začleňování přinesla a jak by byla efektivnější než současný systém.

Opozice:

Prokázat, že proces adaptace jednotného systému by trval dlouho, byl by neefektivní a nezhledňoval by individuální potřeby a odlišnosti systémů jednotlivých zemí.

Jaké jsou protichůdné návrhy?

	Legální pracovní migrace (PROP)	Status Quo (OPP)
Kdo?	Vedoucí představitelé EU, kteří budou delegovat příkazy vládám členských států.	Samotné vlády zemí EU.
Co?	Jednotné provádění politik, které poskytují zdroje a podporují integrační opatření, aby se zajistilo, že uprchlíci budou začlenění a podporováni v nových komunitách.	Země EU by měly mít nezávislé způsoby kulturního začleňování uprchlíků ze zemí mimo EU, a to pomocí nejlepších zdrojů každé jednotlivé země EU.
Kdy?	Tato politika by měla být zavedena co nejdříve, aby byla co nejúčinnější.	

<p>Jak by to vypadalo v praxi?</p>	<p>Návrh by vedl ke sjednocení komplexních integračních programů pro uprchlíky, struktury jazykových kurzů, kulturní orientace a přístupu ke vzdělání a pracovním příležitostem.</p> <p>Země by měly spolupracovat na přidělování zdrojů, sdílet výsledky a vytvářet podpůrné sítě, aby zajistily jednotný a účinný přístup k co nejlepšímu kulturnímu začlenění.</p>	<p>Protože jednotný proces je příliš neefektivní (jeho realizace by byla zdouhavá a nákladná), je lepší, aby země měly vlastní způsob integrace.</p> <p>Země spolupracují pouze v oblasti přistěhovalectví. Každá země dosahuje svých integračních cílů nezávisle na ostatních, podle potřeb jednotlivých skupin nových přistěhovalců, což umožňuje zohlednit rozdílné fungování systémů jednotlivých zemí (pojištění, lékařská péče, úřad práce).</p>
<p>Vyloučení extrémů</p>	<p>Propozice by neměla přinášet nerealistické představy, například že bez jednotného integračního procesu je integrace zcela nefunkční. Měl by ukázat, proč je jednotný přístup lepší než individuální. Musí také brát v úvahu, že má být jednotný napříč zeměmi EU, ale chování nemá být úplně stejné.</p>	<p>Opozice nemůže přinášet nereálné scénáře, konspirace a populistická tvrzení. Nemůže říkat, že celý integrační proces by měl být zrušen nebo že jeho zavedení je nereálné. Musí ukázat, že pro vládu je efektivnější mít vlastní program, který je pružnější a přizpůsobivější.</p>
<p>Reálné příklady nebo analogie</p>	<p>Země EU již zřizují specializovaná uprchlická centra, která poskytují jednotné vzdělávací integrační programy, pomáhají lidem usadit se v regionu atd.</p>	<p>Jak je uvedeno v návrhu. Některé země již integrační procesy mají, ale na individuálním základě. Pokud by byly neefektivní, volaly by spíše po sjednocení, ale takto je mají nastavené podle svých potřeb a preferencí. Tím prokazují jejich funkčnost.</p>

Možné argumenty

Propozice:

Tvrzení: Jednotné zaměření na kulturní začlenění uprchlíků podporuje sociální soudržnost a snižuje riziko napětí mezi skupinami.

Odůvodnění: Aktivní podporou kulturního začleňování mohou země EU vytvořit prostředí, ve kterém se uprchlíci cítí vítáni a přijímáni, což snižuje možnost vzniku sociálních rozporů a konfliktů.

Příklad: Inkluzivní integrační politika v Německu vedla k vyšší sociální soudržnosti v německém způsobu uvažování o uprchlících.

Tvrzení: Procesy sjednocené integrace snižují náklady jednotlivých zemí.

Odůvodnění: Jednotlivé země se nebudou muset zabývat vlastním vytvářením vzdělávacích materiálů, vymýšlením vlastních projektů, složitými personálními strukturami a dalšími složitostmi, které jsou nákladné na realizaci. Další výhodou je, že by bylo snazší přesouvat jednotlivé pracovníky mezi pobočkami v rámci země nebo v případě potřeby i do zahraničí. Nemuseli by se vše učit úplně od začátku, ale základní znalosti by již měli.

Důkaz: Některé velké organizační struktury, které musí pracovat co nejefektivněji, již fungují podle jednotných pravidel. V rámci NATO je díky jednotným postupům možné, aby skupině vojáků velel německý důstojník, a přesto byla schopna pracovat stejně efektivně jako americká jednotka. A to právě díky jednotným postupům.

Tvrzení: Kulturní začlenění je v souladu s hodnotami lidských práv a rovnosti.

Odůvodnění: Všeobecná deklarace lidských práv OSN zdůrazňuje právo na kulturní účast a nediskriminaci. Upřednostňováním kulturního začleňování země EU tato základní práva podporují a prokazují závazek k rovnosti a spravedlnosti. Kulturní začleňování navíc podporuje empatii a porozumění mezi různými skupinami obyvatel, čímž podporuje inkluzivnější a harmoničtější společnost.

Opozice:

Tvrzení: Jednotné zaměření na kulturní začlenění uprchlíků může odvést zdroje od řešení vnitřních sociálních a ekonomických problémů.

Odůvodnění: Upřednostňování iniciativ kulturního začleňování uprchlíků ze zemí mimo EU může zatížit již tak omezené zdroje a bránit úsilí o řešení stávajících sociálních a ekonomických problémů v zemích EU. Domnívají se, že přidělení zdrojů na vnitřní problémy, jako je nezaměstnanost nebo chudoba, by mělo přímější a bezprostřednější dopad na blahobyt občanů.

Příklad: Nedostatek finančních zdrojů v některých zemích, které se nemohou zaměřit na uprchlickou krizi (např. Rumunsko nebo Bulharsko).

Tvrzení: Kulturní začlenění uprchlíků může oslabit národní identitu a kulturní hodnoty.

Odůvodnění: Jednotná kulturní integrace uprchlíků může vést k oslabení nebo erozi národní identity a kulturních hodnot v zemích EU, protože nerespektuje původní sociální cítění a vazby dané země. Zaměření na jednotné přijímání různých kultur může zastínit potřebu zachovat a chránit kulturní dědictví a tradice hostitelských společností, které neberou jednotné zvyklosti v potaz tolik jako jednotlivé země...

Tvrzení: Nucená kulturní asimilace uprchlíků v evropských společnostech může vést k sociálnímu napětí a konfliktům.

Odůvodnění: Jednotné zaměření na kulturní integraci uprchlíků, které ignoruje rozdíly mezi zeměmi, může způsobit sociální napětí a konflikty mezi evropskými zeměmi. Umožnění individualizovanějších systémových přístupů lépe zohledňuje rozdílné potřeby a možnosti jednotlivých členských států EU, čímž se snižuje riziko sociálních rozporů a konfliktů.

Identita, kultura, náboženství a překračování hranic

Případová studie – Jakub Okruhlica – Asociace debatních klubů

Téma

Tato vláda by zavedla povinnou výuku všech náboženství ve školách.

Kontext

V souvislosti s rostoucí náboženskou rozmanitostí a pluralitou se objevují obavy z nedostatečných znalostí a porozumění různým náboženským tradicím mezi mladými lidmi. V důsledku globalizace dochází v zemích, které byly tradičně nábožensky homogenní, k většímu pronikání menších náboženských hnutí a vyznání (např. v zemích, které byly téměř výhradně křesťanské, roste počet muslimů nebo vyznavačů různých neabrahámských náboženství, jako je buddhismus nebo taoismus; mnohem více lidí také konvertuje z hlavních církví k menším a reformním proudům).

Problémem je především neznalost rozdílů mezi jednotlivými náboženstvími a z toho plynoucí obavy. To je způsobeno především nevhodnou výukou, která se zaměřuje pouze na hlavní náboženský proud (nebo více proudů) nebo výuku náboženství zcela vynechává. To vše vytváří dobrý základ pro populisty.

Povinná výuka náboženství ve školách tomu může napomoci, ale také to s sebou nese určitá rizika. Za prvé, nahrazení výuky náboženství v hodinách dějepisu nebo společenských věd umožní věnovat více času hlavnímu obsahu učiva (dějepis, chování, sociologie atd.) Umožní to také více se zaměřit na kvalitu výuky jednotlivých náboženství a popsat vše přesněji.

Problémem může být kvalita učitelů a způsob, jakým vyučují. Bude zapotřebí dostatečné množství odborníků v jejich oboru. Také bude třeba ověřit, zda způsob výuky není jednostranný nebo diskreditující náboženství.

Jaký je problém nebo rozhodnutí, které je třeba učinit?

V debatě je třeba porovnat riziko zkreslování a nepochopení faktů, ke kterému již dochází, s potenciálním rizikem neadekvátní a účelové diskreditace výuky náboženství, pokud by se výuka zavedla. Přínos nových poznatků z výuky náboženství, čas na látku u jiných předmětů a kvalita výuky by měly být také cílem, stejně jako musí být určeno, nakolik by měl stát / jiný vyšší orgán zasahovat do zlepšení jejich informovanosti.

Jaká jsou břemena?

Propozice:

Vypořádání se s riziky nízké kvality znalostí učitelů o náboženství. Také najít způsob, jak dohlížet na učitele, aby nediskriminovali některá náboženství.

Opozice:

Prokázání kvality výuky (a další kontroly) je obtížně realizovatelné, rovněž bude chybět motivace a čas na výuku žáků a může dojít k poškození jejich vlastního přesvědčení.

Jaké jsou protichůdné návrhy?

	Povinná školní výuka (PROP)	Status quo (OPP)
Kdo?	Vlády v zemích s fungující demokracií, aktivisté podporující inkluzi, progresivní občané.	Vlády v zemích s fungující demokracií, aktivisté proti inkluzi, konzervativní občané.
Co?	Zavedení povinné výuky všech náboženství ve školách, vzdělávání mládeže a učitelů pro méně stereotypní společnost. Frekvence výuky závisí na ročníku.	Vzdělávání založené na dobrovolnosti jednotlivců, které ponechává pravomoci pouze v mezích jednotlivých školních osnov.
Kdy?	Tato politika bude zavedena během nadcházejícího příštího školního roku s vládním dohledem v prvních letech.	
Jak by to vypadalo v praxi?	Podobně jako v jiných školních předmětech, například v tělocviku, dějepise nebo matematice. Alespoň jedna hodina jednou týdně (nebo její ekvivalent). A to v závislosti na typu školy, ročníku nebo zapálenosti žáků.	Podobně jako současný stav (nebo téměř tak), kdy výuka náboženství závisí na jednotlivých vládách, školách, učitelích a žácích. Vše je založeno na dobrovolnosti a ochotě učit se.
Vyloučení extrémů	Propozice by nepodporovala nucené přijetí/odmítnutí náboženství a dodržovala by základní lidská práva.	Neměli bychom podporovat zákaz náboženství ve školách (včetně status quo jako např. výuky náboženství v hodinách dějepisu) nebo výuku jen některých náboženství neobjektivním způsobem. Ale svoboda náboženství a víry by měla být zachována.
Reálné příklady nebo analogie	V Norsku se vyučuje předmět „Náboženství a etika“, který by měl kombinovat studium náboženství se studiem filozofie a etiky.	Vymývání mozků extremistickými skupinami vyučujícími náboženství (např. v Maďarsku), které způsobuje nárůst předsudků a strachu z jiných náboženství.

Možné argumenty

Propozice:

Tvrzení: Zavedení povinné výuky všech náboženství ve školách řeší potřebu kulturní a náboženské gramotnosti a podporuje inkluzivnější společnost.

Odůvodnění: Kulturní a náboženská rozmanitost je dnes stále běžnější a vyžaduje větší vzdělání o odlišnostech, jejího chápání a souvislostech. Zavedením povinné výuky o všech náboženstvích mohou školy vybavit žáky znalostmi a porozuměním, které jsou nezbytné k orientaci v různých kulturních perspektivách a k jejich ocenění. Například žáci, kteří absolvují komplexní výuku náboženství, mohou projevit větší kulturní citlivost a inkluzivnější pohled na svět.

Důkaz: Studie "Budiž světlo!" se zaměřovala na důsledky výuky náboženství pro žáky šestých tříd veřejné charterové školy. Jedním z posouzení bylo, že výuka o náboženstvích má potenciál oslabit důležité rozdíly a zavést multikulturnější přístup k výuce o náboženství.

Tvrzení: Zavedení povinné výuky všech náboženství ve školách respektuje právo na svobodu náboženského vyznání a podporuje kulturní porozumění a toleranci.

Odůvodnění: V demokratické společnosti mají jednotlivci právo svobodně praktikovat své náboženství. Tím, že školy poskytují povinné vzdělání o všech náboženstvích, podporují toto základní právo a zároveň podporují kulturní porozumění a toleranci mezi studenty. Tento přístup je v souladu se zásadami inkluzivity a respektu k rozmanitosti.

Příklad: Některé země, jako například Norsko, zavedly inkluzivní programy náboženského vzdělávání, jejichž cílem je podpora vzájemného respektu a mezikulturního dialogu. Výukové postupy způsobují, že náboženská výchova pozitivně ovlivňuje studenty v respektu k rozmanitosti a posiluje jejich porozumění.

Tvrzení: Zavedení povinné výuky náboženství zvyšuje potenciální využití jiných předmětů.

Odůvodnění: V předmětech, které se dnes více či méně zabývají náboženstvím (především dějepis a společenské vědy), zaujímá náboženství, pokud je dostatečně zpracováno, významnou část učiva. Pokud by hodiny náboženství dostaly vlastní předmět, který by nezasahoval do ostatních, nebyli by žáci ochuzeni o látku z původních předmětů, která ustupuje do pozadí výuce náboženství v předmětech, které s ním tak úzce nesouvisejí.

Opozice:

Tvrzení: Zavedení povinné výuky všech náboženství ve školách vyvolává obavy z indoktrinace, zvýhodňování a stírání rozdílů mezi náboženstvím a vzděláváním.

Odůvodnění: Povinná výuka všech náboženství může neúmyslně vést k neobjektivnímu nebo částečnému vyučování, které upřednostňuje některá náboženství před jinými. To může vést k vnímání náboženské indoktrinace a ohrozit neutralitu, kterou by školy měly při poskytování vzdělávání zachovávat.

Příklad: Tuto obavu lze pozorovat v kontroverzích kolem náboženské výchovy v některých oblastech Spojených států nebo v některých zemích Evropské unie, kde kritici tvrdí, že učební osnovy silně upřednostňují křesťanství, což může vést k marginalizaci studentů z jiných náboženských prostředí.

Tvrzení: Povinná výuka všech náboženství ve školách může být v rozporu se zásadou práva žáků na vyznávání vlastního náboženského nebo nenáboženského přesvědčení.

Odůvodnění: Rodiče mají právo vychovávat své děti v souladu se svým náboženským přesvědčením a hodnotami a studenti mají právo svobodně uplatňovat své názory. Povinná výuka náboženství může tato práva porušovat a vnucovat učení, které je v rozporu s hodnotami a přesvědčením rodin.

Příklad: V některých zemích s přísnou legislativou může docházet k právním bitvám o povinnou výuku náboženství.

Tvrzení: Zavedení povinné výuky všech náboženství může vést ke konfliktům v rodinách a k možné marginalizaci náboženských menšin.

Odůvodnění: Zařazení výuky náboženství, která se zaměřuje převážně na většinové náboženství nebo nedostatečně pokrývá menšinovou víru, může vytvořit prostředí, které vylučuje a diskriminuje. To může vést k sociálnímu rozdělení, napětí a pocitu marginalizace u žáků z řad náboženských menšin.

Například v některých regionech s převažujícím náboženským vyznáním mohou studenti z náboženských menšin čelit problémům při plném vyjádření vlastního přesvědčení v hodinách náboženství nebo mohou pociťovat nedostatek zastoupení a porozumění.

Identita, kultura, náboženství a překračování hranic

Případová studie – Jakub Okruhlica – Asociace debatních klubů

Téma

Tato vláda by zavedla povinné školení o diverzitě na pracovišti.

Kontext

V dnešní době je běžné, že na pracovišti pracují společně zaměstnanci z různých prostředí. Je důležité, aby zaměstnanci rozuměli specifickým potřebám ostatních, aby se snížilo riziko šoku a vyloučení z kolektivu (což by mohlo vést k porušení zákona).

Školení o diverzitě zvyšuje povědomí o odlišnostech jednotlivců prostřednictvím přednášek, instruktážních videí, testů (anonymních) nebo jiných (účast na Dni národnostních menšin). Školení zvyšuje povědomí o různých kulturách, náboženstvích atd. Školení většinou vede pracovník personálního oddělení nebo specializovaný externista, aby se snížilo riziko porušení pracovněprávních předpisů.

Alternativou k tomu může být pouze dobrovolné vzdělávání nebo ponechání výchovy na samotném kolektivu, kde se předpokládá, že klasická komunikace o životě spolupracovníků zvýší vzdělanost. Pracuje se s principem, že když je něco povinné, lidé k tomu mají odpor a když se něco dělá dobrovolně, je šance na dosažení výsledku vyšší.

Jaký je problém nebo rozhodnutí, které je třeba učinit?

Pro společnosti, které pracují s lidmi z různých prostředí (což je v dnešní době stále častější), je důležité akceptovat jiné kultury. Otázkou je, zda školení o diverzitě může zvýšit akceptaci jiných kultur a jejich potřeb, nebo naopak zvýšit riziko diskriminace a vyloučení. Nebo zda je ponechání v kolektivu bez školení vhodnou alternativou.

Jaká jsou břemena?

Propozice:

Prokázat, že neplatí, že se zaměstnanci povinnému školení budou bránit, protože lidé něco neradi dělají z povinnosti; že nedojde k diskriminaci kvůli odlišnostem (o kterých by předtím nevěděli / protože bez odlišností by školení nemuseli absolvovat).

Opozice:

Dokažte, že povinné školení se setkává s odporem, protože lidé neradi něco dělají z povinnosti; že nedochází k diskriminaci kvůli odlišnostem (o kterých by dříve nevěděli / protože bez odlišností by školení nemuseli absolvovat).

Jaké jsou protichůdné návrhy?

	Povinná školení (PROP)	Dobrovolná školení – status quo (OPP)
Kdo?	Vedení podniků a vlády v zemích Evropské unie a Spojených státech.	Zaměstnanci a odbory podniků v zemích Evropské unie a ve Spojených státech.
Co?	Zavedení povinných programů školení o diverzitě s cílem zvýšit povědomí o kulturní rozmanitosti a poskytnout zaměstnancům nástroje potřebné k efektivní práci na multikulturním pracovišti.	Programy školení o diverzitě jsou pouze na dobrovolné bázi firem, jejich vedení nebo odborů zaměstnanců.
Kdy?	Tato politika bude zavedena v blízké budoucnosti po náležitém plánování a přípravě.	
Jak by to vypadalo v praxi?	Povinné školení by se konalo při nástupu do zaměstnání, a poté každý rok. Podobně jako v současnosti probíhá školení o bezpečnosti práce a požárních předpisech. Nedostavení se na školení (a následné neúspěšné proškolení) by bylo považováno za hrubé porušení pracovní kázně, které by mohlo vést k výpovědi.	Zaměstnanci mohou absolvovat dobrovolné školení kdykoli během svého zaměstnání, a to i několikrát ročně (v závislosti na firemní politice). Školení by probíhalo v pracovní době. Běžná konverzace (nejen o rozdílech) by probíhala formou konverzování o přestávkách, jak už to tak bývá.
Vyloučení extrémů	Zúčastněné strany (menšiny, vyznavači různých náboženství, oběti šikany) nebudou během školení konkrétně jmenovány ani vyzdvihovány. Cílem je zabránit tomu, aby se na ně zaměřil negativní zájem ze strany spolupracovníků, který by mohl vést k vyloučení z kolektivu.	Vyhnete se strategii, kdy se tvrdí, že propozice nabízí pouze školení, ale nic víc, zatímco opozice nabízí mnohem víc. To není férový přístup k debatě. Navíc by propozice mohla reagovat tím, že nabídne nejen školení, ale i další navazující programy. Byl by to začarovaný kruh. Argumentace se musí pohybovat pouze v mezích debaty a nesmí zacházet do extrémů.
Reálné příklady nebo analogie	Je to podobné jako u školení o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci. Celkově je praktický trénink nejlepší způsob, jak se v něm zlepšit. Zájem mohou mít externí specializované firmy s odborníky na chování, kteří by mohli poskytovat školení na vyšší úrovni.	Mohl by být převzat koncept sebeřízeného vzdělávání, kdy jednotlivci přebírají odpovědnost za svůj vlastní posun a pochopení kulturní rozmanitosti prostřednictvím osobních zkušeností a interakcí.

Možné argumenty

Propozice:

Tvrzení: Povinné programy školení o diverzitě jsou nezbytné pro řešení kulturních rozdílů a podporu inkluzivity na pracovišti.

Odůvodnění: Kulturní rozdíly mohou vést k nedorozuměním, konfliktům a snížení produktivity na multikulturním pracovišti. Povinné programy školení o diverzitě poskytují zaměstnancům potřebné znalosti a dovednosti, aby se v těchto rozdílech dokázali účinně orientovat, a podporují tak inkluzivnější a harmoničtější pracovní prostředí, což vede k vyšší efektivitě.

Důkaz: Studie Kaleva, Dobbina a Kellyho (2006) zkoumala dopad školení o diverzitě na postoje a chování na pracovišti. Výzkumníci se zaměřovali na to, nakolik povinné programy školení o diverzitě vedly k výraznému snížení předsudků a zvýšení porozumění různým kulturním perspektivám u zaměstnanců.

Tvrzení: Zavedení povinných programů školení o diverzitě je v souladu s hodnotami rovnosti, spravedlnosti a respektování práv jednotlivců na pracovišti.

Odůvodnění: Společnost má povinnost zajistit respektující a inkluzivní pracovní prostředí, kde mají všichni zaměstnanci stejné příležitosti k rozvoji. Zavedením povinných programů školení o diverzitě dávají najevo, že jsou ochotny tuto skutečnost uskutečnit. Protože smýšlení lidí obvykle není tak otevřené dobrovolným aktivitám a může vést k nižší míře jejich naplňování na pracovišti, což vede k šikaně nebo jiné formě diskriminace.

Příklad: V USA existuje státní agentura EEOC (Equal Employment Opportunity Commission), která dohlíží na rovné příležitosti na pracovištích. Během debaty by mohly být použity názory nebo poznatky z jejich vyšetřovacích zpráv.

(např: <https://www.eeoc.gov/newsroom/eeoc-launches-diversity-equity-inclusion-dei-workshop->)

Tvrzení: Povinné školení pomáhá více, protože se ho účastní více lidí.

Odůvodnění: Problémem dobrovolných vzdělávacích programů je nižší účast než u programů povinných, protože někteří zaměstnanci je považují za ztrátu času, která je připravuje o skutečnou práci. Povinná školení zajišťují, že se všichni zaměstnanci zapojí do probírané látky, a to co nejaktivněji. Tato zvýšená účast zlepšuje pochopení rozdílů a povede k vyšší úrovni spolupráce v organizaci.

Opozice:

Tvrzení: Povinné programy školení o diverzitě mohou být neúčinné při řešení kulturních rozdílů a podpoře inkluzivity na pracovišti.

Odůvodnění: Účinnost povinných programů školení o diverzitě může být malá, protože by mohly přinést smíšené výsledky. Školení o diverzitě může poukázat na problematické otázky na pracovišti, což jim přisoudí vyšší hodnotu, než by mělo, a ostatní se na ně zaměří. Jeho účinky by mohly vést k diskriminaci (kulturních nebo náboženských menšin), nebo dokonce k překročení zákona.

Příklad: Efekt, kdy si člověk všimne něčeho negativního, až když je na to upozorněn, pochází z dětství. Dokud na negativní věc neupozorní někdo cizí, lidé ji obvykle ignorují. Pak se na ni ale soustředí, což vytváří větší tlak (a tedy i větší šikanu).

Tvrzení: Povinné školení o diverzitě může zasahovat do osobního přesvědčení jednotlivců.

Odůvodnění: Přestože je podpora inkluzivity důležitá, povinné programy školení o diverzitě mohou být považovány za nátlakové a omezující práva jednotlivců na odlišné názory nebo přesvědčení. Je nebezpečné nepřekročit hranici mezi školením o diverzitě a diskriminací. Možná je lepší respektovat autonomii jednotlivců a umožnit otevřený dialog bez povinných školících programů.

Tvrzení: Zavádění programů povinného školení může vést k nezamýšleným důsledkům.

Odůvodnění: Psychologie naznačuje, že lidé mají obecně silnou psychologickou reakci na to, když jim někdo říká, co mají dělat, i když proti tomu vytvářejí odpor. Když je něco povinné, narušuje to pocit autonomie a svobody volby a lidé mají vyšší tendenci sabotovat výsledek. Lepší cestou je realizovat dobrovolná školení, proti kterým zaměstnanci nebudou mít tak silný odpor. Navíc to může zvýšit vůli k většímu vzdělávání v oblasti odlišností, protože zaměstnanci se ho mohou zúčastnit, kdy chtějí a brát ho jako odpočinkovou aktivitu.